

دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی لرستان
دانشکده پرستاری و مامایی خرم آباد

پایان نامه

دوره کارشناسی ارشد در رشته پرستاری داخلی-جراحی

عنوان:

**مراقبت خانوادگی تاثیر مداخلات خانواده محور بر اضطراب و افسردگی و خودکارآمدی
(ICU)بیماران دچار کاهش سطح هوشیاری بستری در بخش مراقبت های ویژه)**

نگارش:

حدیث بیرانوند

استاد راهنما:

دکتر حشمت اله حیدری

استادان مشاور:

دکتر فاطمه گودرزی

دکتر مهدی بیرجندی

زمستان 98

چکیده:

زمینه و هدف: بیماران دچار کاهش سطح هوشیاری، بستری در بخش مراقبت های ویژه، وضعیت بحرانی دارند، و ممکن است برای مدت طولانی، نتوانند به صورت مستقل زندگی کنند. با توجه به این که خانواده بیماران دچار کاهش سطح هوشیاری، در حمایت از این بیماران، نقش اساسی ایفا می کنند، می بایست از نظر روحی، روانی کاملاً سالم و توانمند در مراقبت از بیمار باشند، لذا، هدف از انجام این مطالعه تعیین تاثیر مداخلات خانواده محور، بر اضطراب، افسردگی و خودکارآمدی مراقبین بیماران بستری در بخش مراقبت های ویژه بود.

روش بررسی: این مطالعه از نوع کارآزمایی بالینی تصادفی شده، با طراحی قبل و بعد بود، که در سال 1398 در بخش مراقبت های ویژه بیمارستان های شهدای عشایر و شهید رحیمی خرم آباد انجام شد. 70 نفر از اعضاء خانواده بیماران بستری، به روش آسان انتخاب و به صورت بلوکهای تصادفی طبقه ای از نظر جنس، در دو گروه کنترل و مداخله قرار گرفتند. داده ها با استفاده از مقیاس بیمارستانی اضطراب و افسردگی و همچنین پرسشنامه ی محقق ساخته ی خودکارآمدی، در دو گروه، به صورت قبل و بعد از مداخله، گردآوری شدند. اعضای خانواده ی گروه مداخله به صورت انفرادی طی سه جلسه ی مراقبتی بر بالین بیمار، به صورت یک روز در میان تحت آموزش قرار گرفتند. گروه کنترل تحت مراقبت معمول بیمارستان قرار گرفت. تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار آماری spss نسخه 19، آزمونهای آماری کای دو، تی مستقل، تی زوجی، آنالیز واریانس، و رگرسیون مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفتند.

یافته ها: یافته ها نشان دادند، که دو گروه مداخله و کنترل از نظر سن، جنس، وضعیت تاهل، میزان تحصیلات، شغل و علت بستری همگن بوده و از نظر آماری تفاوت معنی داری بین آنها مشاهده نشد ($p > 0/05$). در گروه آزمون داده ها بیانگر این بود، که بین تغییرات میانگین نمره ی اضطراب و افسردگی دو گروه کنترل و مداخله تفاوت معناداری وجود داشت ($p = 0/001$)، به طوری که مداخله باعث کاهش معناداری در میانگین نمره اضطراب و افسردگی شد. همچنین داده ها نشان دادند که بین تغییرات میانگین نمره ی خودکارآمدی دو گروه کنترل و مداخله تفاوت معناداری وجود داشت ($p = 0/001$)، به طوری که مداخله باعث افزایش معناداری در میانگین نمره خودکارآمدی شد.

نتیجه گیری: مشارکت دادن اعضای خانواده بیماران دچار کاهش سطح هوشیاری، در مراقبت از بیمار بستری در بخش مراقبت های ویژه، می تواند نقش موثری در بهبود وضعیت روحی و روانی و همچنین ارتقا خودکارآمدی آنان داشته باشد. لذا پیشنهاد می شود این برنامه ها به صورت مدون در برنامه های مراقبت از بیماران دچار کاهش سطح هوشیاری، در بخش مراقبت های ویژه در نظر گرفته شود.

کلید واژه ها: کما، بخش مراقبت های ویژه، خودکارآمدی، اضطراب، افسردگی، مداخلات خانواده محور، مراقبین خانوادگی، مراقبت.

